

JULIE KAGAWA

FATELESS

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Julie Kagawa

Oorspronkelijke titel: *Fateless*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Selma Soester

Omslagontwerp: Corina Lupp

Omslagillustraties: © 2025 Franziska Stern

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1777 8

ISBN 978 94 027 7512 9 (e-book)

NUR 285

Eerste druk juli 2025

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor Ezio en Altair, die de inspiratie vormden voor deze wereld.
En voor Tashya, die hem tot leven heeft gebracht.*

De Zandloper des Tijds geeft niemand respijt. Seizoenen verstrijken, de zonnen gaan op en onder, en niemand kan het zand laten terugstromen wanneer het eenmaal is gevallen, zelfs de Doodloze Koningen niet.

ZEGSWIJZE UIT HET EERSTE KONINKRIJK

Het Demonenuur naderde.

Ik stond in de schaduw van een hoger gelegen balkon en keek naar de inwoners van Kovass die door de straten krioelden als mieren nadat er met een stok in hun nest was gepoerd. Hoog aan de hemel brandde Solasti, de eerste van de tweelingzonnen, wit aan de onbewolkte blauwe hemel. Haar tweelingzus Namaia was over de horizon heen geklommen en kwam in rap tempo naderbij. Het Demonenuur, wanneer de tweelingzonnen recht boven je hoofd aan de hemel stonden, brandend als de verzengende blik van een boze godin, was een dagelijks terugkerend verschijnsel. Eén uur lang, elke middag in het land van Arkyennah, verschroeide de hete lucht kelen wanneer hij werd ingeademd, smolt het zand en veranderde elk hard oppervlak in een bakplaat onder de meedogenloze gloeiende blik van de zonnen. Dieren sloegen op de vlucht om de schaduw op te zoeken of zich te verschuilen onder alles wat maar enige beschutting kon bieden. Handelaars sloten hun deuren en dekten hun kramen af. Burgers gingen naar binnen voor een dutje, terwijl de rijkste adel in privézwembaden lui-erde en koelte werd toegewuifd door bedienden met palmladeren. Eén uur lang veranderde Kovass in een dode stad waarin elk levend wezen, groot en klein, oud en jong, arm en rijk, een vorm van beschutting, schaduw of een donker hoekje opzocht om de helse hitte van de tweelingzonnen te doorstaan.

Ik trok me een stukje terug onder het hoge balkon, haalde diep adem en voelde dat de hete lucht mijn longen vulde, waarna ik langzaam weer uitademde. Voorbij de vlakke doolhof van wit steen en daken met grijze pannen kroop Namaia nog hoger de hemel in. Het Demonenuur was nog niet echt begonnen, maar het halve uur dat eraan voorafging, met temperaturen die tegelijk met de paniek en spanning stegen, waarin ieder-

een zich haastte om dingen gedaan te krijgen, was waarschijnlijk de meest hectische en chaotische tijd in Kovass.

Het was ook de perfecte – en de afschuwelijkste – tijd om de dingen te doen waarvan je niet wilde dat mensen het zagen, wat precies de reden was dat ik hier stond, op dit balkon, in plaats van thuis te zijn, op bekend terrein. Dit safehouse lag dichterbij mijn bestemming, en hoe minder tijd ik onder de zonnen doorbracht, hoe beter.

‘Is het zover?’

Ik draaide me om toen een zachte, schorre stem opklonk in de kamer die aansloot op het balkon. Een gebogen gestalte schuifelde de trap op, zwaar steunend op een stok. Shadyr hief haar hoofd en haar melkachtige, bijna spierwitte ogen keken dwars door me heen onder de kap van haar gewaad.

‘Nog niet,’ zei ik net zo zacht. ‘Maar wel bijna.’

‘Hm.’ Ze liep de kamer door en bleef stilstaan vlak voor de grens waar de zonnestralen een lijn op de overgang naar het balkon trokken. ‘Je moet opschieten als je het Tuindistrict wilt bereiken vlak voordat het Demonenuur op zijn hoogtepunt is. Ik hoop dat je geschikte kleding draagt.’

Ik wierp een blik langs haar hoofd op de muur, waar een gebarsten spiegel boven een dressoir naast het bed hing. Het meisje dat terugkeek, was mager en onopvallend. Bruin haar, bruine ogen en een gezicht dat je zo weer vergat. Niet dat iemand het ooit zag. Ik had mijn kap altijd omhooggeslagen en droeg kleren in lichte, neutrale tinten waar geen blik langer dan een seconde op bleef rusten. In een stad van kalkstenen muren, gebleekte daken en stoffige, door de zon verschroeide wegen, zou donkere kleding heel onaangenaam zijn en felle kleuren zouden te veel opvallen. Wat in mijn vakgebied het tegenovergestelde was van wat je wilde. Ik was goed in wat ik deed omdat ik goed opging in mijn omgeving en onzichtbaar werd.

‘Natuurlijk, Shadyr,’ zei ik tegen haar. ‘Wanneer ben ik ooit níét goed voorbereid?’

Ze trok haar arm terug en stak hem weer in haar gewaad. ‘Vreemd dat

je in je eentje werkt,' zei ze peinzend. 'Waar is Jeran? Ik dacht dat jullie wat werk betreft onafscheidelijk waren?'

'Vandaag niet.' Ik haalde mijn schouders op, hoewel ze de beweging niet kon zien. 'Vahn stond erop dat ik dit alleen deed. En het geeft ook niet.' Ik liet mijn blik weer over de daken glijden, met samengeknepen ogen tegen het felle licht. 'Ik heb Jeran niet nodig. Ik kan trouwens beter werken in mijn eentje.'

Hoewel hij niet blij zou zijn als hij me dat zou horen zeggen. Jeran was een jaar ouder dan ik; lang, slungelig, met donker haar en een scheve, charmante glimlach. Hij was goed in wat hij deed, alleen niet zo goed als ik, en dat wisten we allebei.

'Nou, als je maar niet te verwaand wordt.' Shadyr gaf een klopje op mijn arm. 'Ik herinner me mijn dagen bij het gilde, voordat mijn ogen me in de steek begonnen te laten. Het was altijd beter om iemand te hebben om je rugdekking te geven en uit te kijken naar patrouilles. Vooral in het Tuindistrict. Daar lopen twee keer zoveel wachters rond als hier.'

Ik snoof. 'Ja, en die zitten nu waarschijnlijk allemaal in hun wachtershuisjes te dobbelen,' zei ik. 'En zelfs als ze iets zien, dan betwijfel ik of ze tijdens het Demonenuur naar buiten zullen rennen om erachteraan te gaan. Maar wees niet bang.' Ik glimlachte naar de oude vrouw, in de wetenschap dat ze het aan mijn stem zou horen. 'Ze zullen me niet zien. Dat doen ze nooit.'

'Je tart het Lot, kleine Sparrow,' zei Shadyr waarschuwend. 'Je denkt alles alleen te kunnen, maar zo werkt het niet. Geloof me.' Ze gaf weer een klopje op mijn arm. 'Ik weet wat het gilde je wil laten geloven. Maar soms moet je behalve op jezelf ook op iemand anders vertrouwen. Wat zegt de leer? Al onze draden zijn in het Tapijt van de Wereld geweven. Samen kan niets ze breken, maar een enkele draad is zwak en kan makkelijk worden losgetrokken.'

Ik voelde een kille vlag in het warme kamertje. Shadyr kon niet weten wat ik deed. Nee toch? Nee, natuurlijk niet. Ik had niemand over deze klus verteld. Het was gewoon toeval dat ze over het Tapijt van de Wereld was begonnen.

Ik stapte naar achteren en grijnsde. 'Nou, een enkele draad mag dan zwak zijn,' zei ik, 'maar hij is een stuk flexibeler zonder dat hij verward raakt met andere draden die hem beperken.'

Ze maakte een spottend geluid, alsof ik haar verkeerd had begrepen, en schudde haar hoofd. 'Namaia is nog steeds aan het opkomen,' ging ze verder. 'Ben je er klaar voor?'

Snel werkte ik een lijstje af in mijn hoofd om te controleren of ik alles had. Soepele, maar sterke lederen laarzen om over de daken te rennen. Lederen handschoenen om gloeiend hete stenen en metalen relingen te kunnen vastpakken. Mijn werkgereedschap, veilig weggestopt in verborgen zakken. Een paar dolken op mijn heupen en een mes, verstopt in mijn laars. En een waterzak om de vurige blik van de tweeling te bestrijden. Ik was niets vergeten. Het was tijd om te gaan en te zien wat het Lot vandaag voor me in petto had.

Ik trok mijn witte kap omhoog om mijn gelaat aan het zicht te onttrekken en wendde me toen tot Shadyr. 'Ik ben zover.'

Ze knikte. 'Kom je hier terug wanneer de klus geklaard is?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, ik ga regelrecht terug naar het gilde. Vahn verwacht me.'

'Prima. Doe die oude wezel de groeten van me.' Shadyr glimlachte en schuifelde een paar stapjes naar achteren, terwijl haar melkachtige ogen dwars door me heen naar de hemel keken. 'Moge het Lot je toelachen, kleine Sparrow.'

'En u, Shadyr.'

Ik stapte het balkon weer op en wachtte even in de schaduw terwijl ik uitkeek over de stad. Mijn taak was moeilijk, maar als mijn timing goed was, zou ik mijn bestemming precies bereiken op het moment dat de wereld was lamgeslagen tijdens het hoogtepunt van het Demonenuur. Als mijn berekening niet klopte... Nou, het zou hoe dan ook onaangenaam worden.

De lucht boven de daken zinderde al. Aan de rand van het balkon zoog ik nog een laatste teug nauwelijks koelere lucht naar binnen, waarna ik op de balustrade sprong en de open lucht in dook.

De hitte van de tweelingzonnen, verzegend en meedogenloos, beukte op me in terwijl ik over de straat heen zweefde en hier en daar een glimp opving van vluchtende mensen. Niemand keek omhoog. Omhoogkijken betekende de volle gloed van de tweeling op je gezicht opvangen. Blikken bleven naar beneden gericht. Kappen, capuchons en sjaals werden diep over ogen getrokken terwijl de burgers van Kovass zich haastten om zich voor de zonnen te verschuilen. Niemand zag een in het wit geklede gestalte boven de smalle ruimte tussen de daken zweven en aan de andere kant neerkomen.

Zodra mijn laarzen de stenen raakten begon ik te rennen. De 'dieven-snelweg' strekte zich voor me uit, een eindeloze verzameling van gladde stenen muren, dakpannen, gewelfde daken en hier en daar een tempelspits die zich uitstreckte naar de zonnen.

In de schaduw van een klein overdekt dakterras bleef ik even stilstaan om op adem te komen. Het Demonenuur was nu zo dicht genaderd dat de hitte die van de stenen en de daken afstraalde bijna net zo erg was als de stralen van de zonnen. Ik zocht naar mijn waterzak, die ik dicht tegen mijn lichaam had weggestopt, en haalde hem tevoorschijn. Hij was klein en bevatte maar een paar slokken, maar dat zou voldoende zijn om me op de been te houden. Ik zou het waarschijnlijk naar mijn bestemming en weer terug redden zonder iets te drinken, maar tijdens het Demonenuur nam ik geen enkel risico. Zoals Vahn altijd zei: *Bijna alles kan als een uitdaging worden gezien, bijna elke regel kan worden omzeild. Behalve de tweeling. Ga de strijd niet met ze aan – ze zullen altijd winnen.*

Het water was lauw, maar toch verkoelde het mijn keel en bevochtigde het mijn lippen, die droog waren geworden door het inademen van de verschroeiende woestijnlucht. Tegen een houten paal geleund dacht ik na over de route die ik nog te gaan had. Het dakterras, met het latwerk als overkapping en de witte vitrage, bood net genoeg beschutting om aan de beukende stralen van de zonnen te ontkomen, maar het was alsnog ondraaglijk heet. Zweet liep langs mijn nek en voorhoofd en druppelde in mijn ogen, die begonnen te branden door het zout. Ik haalde mijn mouw over mijn gezicht.

En toen zag ik een gestalte aan de andere kant van de glinsterende daken. Gekleed in lichte tinten en met een omhooggeslagen kap, gehurkt op een toren in de verte, keek hij neer op de menigte onder hem. Hij zat zo stil dat hij, op zijn kleding en de bekende kap na, een standbeeld had kunnen zijn. Een van de beeldhouwde beschermende beesten die de muren en daken van de tempels sierden. Ik staarde geschokt naar de toren en vroeg me af wie er nog meer zo gek zou zijn om tijdens het Demonenuur buiten te zijn. Niemand van het gilde zou dat risico nemen, dat wist ik zeker. Wie was dat dan?

Er droop weer een zweetdruppel in mijn oog, waardoor ik knipperde en mijn gezicht opnieuw moest afvegen. Toen ik weer opkeek was de gestalte verdwenen.

Oké. Misschien verbeeld ik me dingen. Rare luchtspiegelingen door de hitte. Ik ben waarschijnlijk de enige die zo gek is om op dit moment buiten te zijn.

Ik had hoe dan ook een klus te klaren. Het Demonenuur was al over een paar minuten op zijn hoogtepunt en ik moest mijn doel nog zien te bereiken. Ik stak mijn waterzak tussen mijn kleren, klemde mijn kaken op elkaar en begaf me weer in het zonlicht.

Na over nog een aantal daken te zijn gerend, door de lege ruimten tussen de gebouwen te zijn gesprongen en over een paar muren heen te zijn gedoken, bereikte ik eindelijk de rand van het Tuindistrict, een van de rijkste wijken van Kovass, die alleen werd overtroffen door het Paleisdistrict. Je kon duidelijk zien wanneer je de buurt van de handelsprinsen bereikte. Ten eerste maakten de stoffige, saaie kleuren van de straten plaats voor schitterende uitbarstingen van groene struiken, weelderige ranken en zelfs bloeiende planten die in zorgvuldig onderhouden perkken en potten groeiden. Veel van die planten stonden in de schaduw of onder een afdakje dat ze tegen direct zonlicht beschermde, maar het was vooral een duizelingwekkend vertoon van weelde. De meeste mensen beschouwden het als frivool om planten alleen voor esthetische doeleinden te kweken en te verzorgen, maar de bazen van de handelaarsgilden hadden zoveel geld dat ze van gekkigheid niet wisten wat ze ermee moesten doen en ze pronkten bij elke gelegenheid met hun rijkdom. En hoe

kon je je buren beter de loef afsteken dan door een rijtje exotische struiken naast je huis te planten en een fortuin te besteden aan speciale aarde, meststoffen en tuinmannen om ze in leven te houden? Om nog maar niet te spreken van al het water dat ze aan die prachtige, maar nutteloze planten verspilden.

Soms snapte ik niets van de manier waarop schatrijke mensen dachten. Maar het plotseling zo groene landschap was niet het enige teken dat ik het Tuindistrict had bereikt.

Midden in het centrum domineerde de reusachtige Tempel van het Lot het district in al zijn glorie van wit steen en marmer, met torens met gouden spitsen die naar de hemel wezen en het licht van de zonnen opvingen. Binnen begeleidden de priesteres en de Ahsani – de Hogepriesteres van het Lot – alle zielen die in het Tapijt verweven waren, en hielpen hen hun lot en hun rol in het verhaal van de wereld te begrijpen. We hadden er allemaal een, en of het nu groot of klein was, wereldschokkend of onbeduidend, onze lotsbestemming was net zo onveranderlijk als de tijd zelf. Wanneer je werd geboren bepaalde het Lot je plek in de wereld. Koning of boer, handelaar of vakman, edele of verschoppeling. Als het Lot je plek eenmaal had gekozen, kon alleen je dood je ervan bevrijden. Wat je in de tussentijd deed, hoe je je leven leidde, zou je lot bepalen in je volgende bestaan wanneer je werd herboren.

Zo werd het ons althans geleerd.

Ik hield mijn blik op de enorme tempel gericht en vervolgde mijn weg over de daken. Ik dacht niet vaak na over het Lot. Ik was geen geleerde en bezat geen boekenwijsheid, en hoewel ik de beste ontsnappingsroutes in de stad kende en praktisch geen enkel slot geheimen voor me bevatte, konden de doctrines mijn hersenen in een verwrongen massa veranderen wanneer ik er te diep over nadacht. De lagere klasse had een gezegde: *Als het je Lot is om varkensboer te zijn, wees dan de beste varkensboer in het koninkrijk*. Ik wist waar ik goed in was. En ik was héél goed in wat het Lot me had toebedeeld.

Ik liet me in een kleine met een traliewerk overdekte binnenplaats vallen en ademde de beschaduwde lucht in. Mijn timing was nagenoeg

perfect. Er was geen mens te bekennen op straat. Er zwierven geen dieren door de steegjes, de handelaarsprinsen deden een dutje in bedden van katoen en zijde, en de wachters verscholen zich in hun overkoepelde wachtershuisjes en wachtten tot Solasti verder zou reizen. Het komende uur was de stad zo goed als dood.

Wat mijn werk maar ietsje makkelijker maakte.

Vanaf het dak van een van de hoogste gebouwen bestudeerde ik mijn doel met een toenemend gevoel van afschuw. Het was geen huis, geen woning van een dikke handelaarsprins, omringd door luxe en weelde. Mijn doel doemde voor me op, met glanzende torens die bijna langs de wolken schraapten en dwazen praktisch uitdaagden om het ondenkbare te doen.

De Tempel van het Lot zelf.

Mijn hart begon sneller te kloppen, al probeerde ik niet na te denken over waar ik mee bezig was. Niemand kon het Lot te slim af zijn. Het Lot wist alles. Je kon het niet besluipen, je kon het geen rad voor ogen draaien. Het wist dat je eraan kwam en wat je op het punt stond te doen, al voordat je het zelfs maar had overwogen. Ik was goed in wat ik deed, waarschijnlijk zelfs de beste van mijn gilde, maar zelfs ik had mijn beperkingen. Deze opdracht grensde aan blasfemie. Zonder Vahn en ons vreemde gesprek van de afgelopen avond zou ik hier niet eens zijn.

‘Doe je kap naar beneden, Sparrow.’ Vahn had naar mijn hoofd gewezen toen ik door de deur van zijn werkkamer stapte. De Gildemeester stond achter zijn bureau. Het licht van de lamp wierp schaduwen op zijn verweerde gezicht. Hij had dik, donker haar en nog donkerdere ogen. Hij was niet jong, niet oud, knap, lelijk of wat dan ook. Hij was gewoon Vahn. Zijn meest onderscheidende kenmerken waren het littekentje op zijn lip en de ontbrekende vinger aan zijn linkerhand.

‘Je kent de regels,’ vervolgde Vahn. ‘Kap af in mijn werkkamer. Ik wil je ogen zien wanneer ik tegen je praat. Doe wat ik zeg.’

‘Ja, meneer,’ mompelde ik terwijl ik mijn kap naar achteren schoof. Ik voelde me onmiddellijk kwetsbaar, alsof alle ogen in de ruimte op me

gericht waren, hoewel Vahn en ik alleen in de kamer waren. Ik vond het niet prettig om mijn kap naar beneden te doen, want dan kon iedereen mij zien – de échte Sparrow. Ik kon niets meer verbergen. Ik vermoedde dat dat de reden was van Vahns ‘geen kap’-regel wanneer hij met een van ons sprak.

‘Goed zo.’ De Gildemeester knikte en het litteken op zijn lip vertrok in een vreemde, zeldzame glimlach. ‘Het is fijn om je gezicht zo nu en dan te kunnen zien. Elke keer dat ik het zie lijkt je ouder te zijn geworden.’

Ik grijnsde. ‘Hebt u me daarom hierheen laten komen?’ vroeg ik. ‘Om u ervan te verzekeren dat er geen verweerd oud besje onder mijn kap zit? Ik wed dat u niet eens weet hoe oud ik nu ben.’

‘Zeventien jaar, vier maanden en dertien dagen,’ zei Vahn zonder nadenken, precies zoals ik had verwacht. ‘De weken dat je niet bij het gilde was uiteraard niet meegeteld.’ Vahn had me als baby gevonden in een leeggehaald en verlaten huis, naast het verschrompelde lijk van een vrouw, waarschijnlijk mijn moeder. Hij had me meegenomen naar het gilde en me persoonlijk opgeleid, en de gildeleden hadden me opgenomen alsof ik een van hen was. Al sinds ik me kon herinneren was ik tussen dieven opgegroeid. Ik had hun manieren en hun geheimen geleerd, tot ik me aansloot bij de gelederen van hun beste mensen.

‘Ik heb een taak voor je,’ vervolgde Vahn. ‘Een solomissie deze keer. Geen team – je werkt alleen. Ik vertrouw erop dat je deze klus kunt klaren.’

‘Natuurlijk.’ Ik veerde op. Wat je in je eigen tijd deed, of stal, moest je wat het gilde betrof zelf weten. Zolang je je contributie betaalde en geen aandacht op jezelf of het gilde vestigde, kon je praktisch alles doen wat je wilde. Een opdracht van de Gildemeester was een ander verhaal, en een solomissie kwam zelden voor. Afhankelijk van de omvang en de moeilijkheidsgraad van de taak werkten gildeleden gewoonlijk in teams van twee tot vijf personen. Daarom werd ik vaak samen met Jeran op pad gestuurd, die net als ik in het gilde was opgegroeid. Zijn vader was ook lid van het gilde geweest, maar die was tijdens een klus opgepakt en naar de gevangenis gesleept. Jeran had hem in geen jaren gezien. We werkten goed samen, hoewel onze missies de laatste tijd waren ontaard in vriend-

schappelijke competities om te zien wie er beter was in alles wat we deden. Dat was een paar keer bijna misgelopen, wat ons een waarschuwing had opgeleverd van Vahn, die vond dat we onze taken serieus moesten nemen. Ik vroeg me af of dat de reden was waarom ik er deze keer in mijn eentje op uit werd gestuurd.

Mijn maag verzuurde. Vahn had me nooit openlijk voorgetrokken binnen het gilde en me altijd behandeld als een bijzonder competente dief zonder mijn fouten ooit goed te praten, maar ik was altijd meer geweest dan een simpele rekrut of een aanwinst voor het gilde. Ik herinnerde me zijn glimlach en zijn geduld wanneer hij me uitlegde hoe ik een slot moest openbreken of me geluidloos moest voortbewegen, zijn goedkeurende knikjes wanneer ik een uitdagende taak had volbracht. Hij was nooit overdreven liefdevol, maar ik wist dat hij trots op me was. Vooral toen ik opdrachten begon te volbrengen die zelfs de meest ervaren gildeleden liever aan zich voorbij lieten gaan.

In de afgelopen paar jaren was hij echter killer geworden. Afstandelijker. Het werd zelfs zo erg dat hij nauwelijks nog een woord tegen me zei dat niet werkgerelateerd was. Ik begreep het niet. Presteerde ik niet goed genoeg? Was hij teleurgesteld in me? Misschien moest ik beter mijn best doen. Dat had ik geprobeerd. De afgelopen maanden waren mijn ondernemingen riskanter geworden, mijn doelen steeds gevaarlijker, terwijl ik Vahn telkens probeerde te laten zien dat ik de beste was. Een aantal keren had ik gesnapt moeten worden en was het een wonder dat ik onopgemerkt had weten te ontsnappen, maar niets leek indruk op hem te maken. Zelfs de andere gildeleden begonnen erover te smoezen. Ik had onnatuurlijk veel geluk, zeiden ze; niemand kon het Lot zo vaak tarten en ermee weggkomen. Maar Vahn trok zich alleen maar steeds verder terug.

Dit was de eerste keer in maanden dat hij me in mijn eentje bij zich in zijn werkkamer had ontboden. Dus wat deze klus ook inhield, ik zou hem goed moeten uitvoeren.

‘Sparrow.’ Zijn stem veroorzaakte een lichte rilling over mijn ruggraat. Zijn ogen boorden een gat dwars door me heen, alsof hij onzichtbare lagen afpelde om te zien wat eronder lag. ‘Je bent nu al lange tijd bij

het gilde,' vervolgde Vahn. 'Ik heb je opgevoed en je geleerd hoe we te werk gaan. En in de loop der jaren heb ik jou en je talenten zien groeien. Je bent een bijzonder rendabele aanwinst gebleken, en het gilde is zeer tevreden over je.'

Mijn hart bonsde en warmte verspreidde zich door mijn buik, maar ik kon niet tonen hoeveel dat voor me betekende. Dus nam ik mijn toevlucht tot waar ik goed in was. 'Bedankt,' zei ik droogjes. 'Een rendabele aanwinst voor het gilde zijn is het enige waar ik voor leef.'

Zijn lippen verstrakten. 'Dat sarcasme van jou kan wel wat minder,' zei hij.

'Ik zal eraan werken.'

Hij zuchtte. 'Maar goed,' ging hij verder. 'Er is een verzoek gedaan om je vaardigheden grondig te evalueren en te kijken waar je precies toe in staat bent. Deze opdracht komt rechtstreeks van de Kring. Ik hoef je dus niet te vertellen hoe belangrijk dit is.'

Ik rechtte mijn rug. De Kring was het groepje machtige mensen die het Dievengilde in feite bezaten en leidden. De Gildemeester legde verantwoording aan hen af, maar voor zover ik wist kende niemand hun namen en had niemand hun gezichten ooit gezien. Ze trokken aan de touwtjes en gaven bevelen vanuit de schaduwen zonder zich ooit te vertonen of zelfs het gilde te betreden. Maar het leed geen twijfel dat ze met ijzeren vuist zakendeden, en dat degenen die hen tegen de haren in streken grote tegenspoed ondervonden, of zelfs zonder een spoor achter te laten uit de stad verdwenen.

Een verzoek van de Kring betekende dat ze me hadden opgemerkt, wat zowel goed als slecht was. Goed omdat ze me als een aanwinst beschouwden; talent was van waarde in het gilde, en degenen die vaardig genoeg waren werden niet zo snel afgedankt. En slecht omdat ik geen idee had wat de Kring met me zou doen als ik dit zou verknallen.

Maar het feit dat deze klus afkomstig was van de Kring, van de leiders van het gilde, betekende dat Vahn me nu wel móést zien. Ik mocht niet falen bij deze opdracht. Dit was mijn kans om voor eens en voor altijd indruk op hem te maken, hoe gevaarlijk het verzoek ook mocht zijn.

Ik beantwoordde zijn blik en knikte, met een grijns die naar ik hoopte zelfverzekerd overkwam. ‘Wat de Kring ook wil dat ik doe, ik kan het.’

Vahn bleef me nog even aankijken. Toen pakte hij een rol perkament op tussen alle papieren en munten die over zijn bureau verspreid lagen. Het perkament was met rode was verzegeld, hoewel ik het embleem dat in de was was geperst niet kon zien vanaf de plek waar ik stond. Een paar hartslagen lang aarzelde Vahn terwijl hij naar de rol in zijn hand staarde, bijna alsof hij in dubio stond of hij hem aan me moest geven of niet. Uiteindelijk verstrakte zijn kaak en hij stak me de rol boven het bureau toe.

‘Maak hem niet hier open,’ zei hij, en hij trok de rol een stukje terug toen ik ernaar reikte. ‘Deze instructies zijn alleen voor jouw ogen bedoeld. Vernietig de brief zodra je hem hebt gelezen en praat er met niemand over. Je mag de inhoud aan niemand bekendmaken, zelfs niet aan mij. Is dat begrepen?’

Ik slikte. ‘Wat willen ze dat ik doe? De ring van de grootkanselier stelen? Van zijn vinger?’

Vahn kniep zijn ogen tot spleetjes en drukte zijn lippen op elkaar, waardoor zijn litteken wit wegtrok. ‘Is dat begrepen?’ herhaalde hij streng.

‘Ja,’ antwoordde ik, en ik stak mijn hand uit naar de perkamentrol. ‘Begrepen.’

‘Dit is geen spelletje, Sparrow,’ zei hij. Hij bleef de rol vasthouden toen mijn vingers zich eromheen sloten. ‘Erkenning van de Kring is een eer, maar falen is wat hen betreft geen optie. Als je faalt, staan jouw én mijn leven op het spel. Want ik ben degene die zich in eerste instantie voor je garant heeft gesteld.’ Zijn blik werd scherper en zijn stem klonk opeens kil. ‘Ik wil dus dat je heel zeker weet dat je begrijpt wat er op het spel staat.’

Mijn maag draaide zich om. ‘Het spijt me,’ zei ik terwijl zich een ijslaagje om mijn ingewanden vormde. ‘U hebt gelijk. Ik zal dit serieus nemen.’

Eindelijk liet hij het perkament los, maar hij hield mijn blik vast toen ik het naar me toe trok. Ik wierp een blik op de rol en zag het embleem

van een schedel met een kroon in het waszegel gedrukt. Een teken dat ik nooit eerder had gezien.

Er liep een koude rilling over mijn rug.

‘Ga dan maar,’ zei Vahn met een rukje van zijn kin naar de deur achter me. ‘Ik neem aan dat je dat wilt lezen en meteen aan de slag wilt gaan. En denk eraan, geen woord, tegen niemand, Sparrow. Met de Kring valt niet te spotten.’

Ik aarzelde, met de rol in mijn hand geklemd, en vroeg me af of ik nog met hem kon praten. Er waren dagen geweest dat ik uren in zijn werkkamer op een stoel zat terwijl hij aan het werk was. Soms oefende ik dan mijn vaardigheden op verschillende sloten of kistjes, andere keren luisterde ik wanneer hij met klanten sprak over opdrachten die alleen het gilde kon uitvoeren. Al sinds ik kon lopen was ik ondergedompeld geweest in de politiek en de grillen van het gilde, maar de laatste tijd leek het erop dat Vahns deur altijd gesloten was voor me. Wist ik maar hoe ik hem weer open moest krijgen.

Vahn bestudeerde me zwijgend, met een kille, starre blik. Hij wachtte duidelijk tot ik weg zou gaan. Ik beet op mijn lip en knikte. En toen glipte ik naar buiten, de schemerige, nauwe gangen van het gildepakhuis in.

In de beslotenheid van mijn kamer verbrak ik het waszegel en rolde het perkament open. Ik hield het bij het flakkerende licht van een kaars en begon te lezen.

Gildelid Sparrow,

Het is onder onze aandacht gebracht dat je aanzienlijke talenten en vaardigheden bezit. Wij van de Kring wensen een voorwerp te verwerven en willen dat jij het voor ons bemachtigt.

Ik rolde met mijn ogen. *Verwerven. Bemachtigen.* Termen van het gilde. Het was vermakelijk hoeveel moeite er werd gedaan om het echte woord te omzeilen, alsof we iemand voor de gek hielden. We waren een gilde van dieven. We stalen dingen, zo simpel was het.

De brief ging verder.

Het voorwerp dat we willen verwerven bevindt zich in het centrum van het Tuindistrict. Gildelid Sparrow, we willen dat je, met alle middelen die daarvoor nodig zijn, het Tapijt van de Wereld uit de Tempel van het Lot voor ons bemachtigt en het aan het eind van de week aan Gildemeester Vahn overhandigt. Gebeurt dat niet, dan zullen we het beschouwen als een teken dat je hebt gefaald.

Praat hier met niemand over. Neem niemand mee. Breng ons het tapijt uit de Tempel van het Lot, anders zijn de consequenties van je falen voor rekening van je Gildemeester. We hopen dat je ons niet zult teleurstellen.

Je hebt drie dagen de tijd.

Ik verbrandde de brief in een roes. Mijn hoofd tolde terwijl ik het perkament tot as zag verschrompelen. Het Tapijt van de Wereld uit de Tempel van het Lot stelen? Waren de leden van de Kring niet goed bij hun hoofd? ‘Tart het lot niet,’ was een veel gebezigd gezegde in alle districten, van de laagste dieven en bedelaars tot de hoogste adel. Als ik dit deed, zou ik niet alleen het lot tarten, ik zou het lot recht in het gezicht spugen.

Maar... als ik het niet deed, zou Vahn de schuld krijgen van mijn falen. Dus móést ik wel slagen. Ik dacht niet dat de Kring hem in koelen bloede zou vermoorden; Vahn was de leider van een zeer streng georganiseerd gilde van dieven, het enige in Kovass. Het zou geen goede zet zijn om de persoon te elimineren die alles bij elkaar hield. Maar ik had de verhalen gehoord. Ik wist dat ze mensen voor minder hadden gedood. Ik mocht niet falen, wat inhield dat ik moest slagen.

Dit moest trouwens wel een of andere test zijn, dacht ik peinzend terwijl het laatste restje perkament in spikkeltjes as veranderde en de was op de grond droop. De Kring had mij gekozen om een inbraak te plegen waar geen weldenkend mens zijn vingers aan zou branden. Ze probeerden van me af te komen – wat niet logisch was, aangezien ik een van hun meest ‘rendabele aanwinsten’ was. Óf ze peilden mijn vaardigheden om-

dat ze werkelijk geloofden dat ik de enige dief was die dit voor elkaar kon krijgen.

Nou, als dat zo was, dan kon ik maar beter bewijzen dat ze gelijk hadden.

